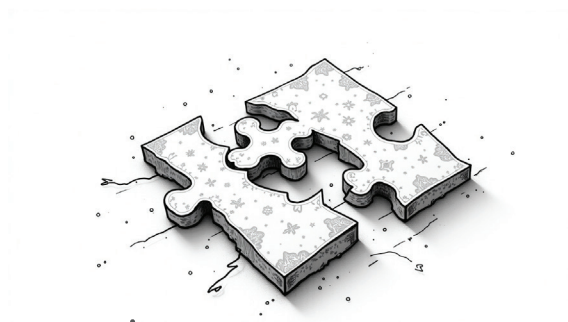

פרולוג

”נכנסתי, אימא”, מירי סוגרת את דלת הבי אם וו, עוברת בפתח האולם. פוקחת עיניים גדולות ומשתאות.

הכול גדול ומושקע כל כך, כמו שמתאים לאבא שלה ולשני. הם לא התפשרו על פחות ממושלם. שהכול יראה טוב, מושקע. שמח כל כך.

”מירי”, שני מבחינה בה, מתקדמת עם הקטנה ביד.

”מה נשמע? איזה מהמם פה”, מירי מחייכת אליה, סוקרת את האולם. ”והנסיכה הזאת, ללעוס אותה”, היא נמסה מול הבובה הקטנה, הנסיכה היפהפייה הזאת שישנה ברוגע על הידיים של שני.

כמה היא דומה לה.

”אני ואבא שלך עדיין בוויכוחים למי היא דומה”, שני כאילו קוראת לה את המחשבות, צוחקת.

“לך, ברור. אבל כן לקחה משהו מאיתנו”. אין לדעת עכשיו למי היא תגדל להיות דומה, אבל לפי מה שנראה - היא קיבלה את התווים של שני. במיוחד העיניים, העיניים הגדולות והתכולות.

שני צוחקת, שוב. מאושרת, קוראים לזה. “חכי, אני הולכת לאבא שלך. תגידי לו את זה”.

מירי מחייכת, מחפשת את אבא שלה בעיניים.

הוא מדבר עם התזמורת, כנראה מסכם איתם פרטים אחרונים על הערב.

מירי מתקרבת לכיוונו, שמה לב בדרך לכמה זמרים שהיא מכירה ועוד מפורסמים שלא, ברוך השם. כולם הגיעו לחגיגה הקטנה של הולדת הבת.

דוד שור מסתובב, מבחין בה בחיך. “מירי’לה, תודה שהגעת”.

“ברור, אבא. מה חשבת?” אבא ואימא שרמן לא הבינו בשביל מה לחגוג את הולדת הבת ככה מושקע. זה אפילו לא ברית. אבל מירי יודעת שאבא כזה, מחפש סיבות למסיבות. ויש לו, אז למה לא?

“לא חשבתי, את אורחת הכבוד”, דוד קורץ, הולך איתה קצת לצד, רחוק מכל האקשן. “מירי?” הוא לוחש, מהוסס, קצת חושש.

הוא רוצה לומר לה משהו, היא שמה לב. “מה, אבא?”

“הזמנתי את המשפחה של אימא. רציתי לדבר איתך כבר לפני, אבל לא היה מתי”. הוא מסתכל על העיניים החכמות של הבת שלו, חלק מהמתנות שהוא קיבל ומקבל בכל רגע.

מירי מופתעת, נדבקת מהחשש שלו. “המשפחה של אימא?” זיכרונה לברכה. מה המשפחה של אימא קשורה כאן, לשמחה של מי שרק פעם היה קרוב אליהם?

“מירי, הם ביקשו לראות אתכם”, הוא לוחש. יודע שלא את כל

הקשר שהם השתדלו לשמר איתו הוא יכול לפרט לה עכשיו. "סבתא שלך מתקשרת מדי פעם. לאחל שנה טובה, ופסח כשר ושמח. היא התקשרה לפני כמה ימים לאחל מזל טוב על התינוקת, והזמנתי אותם לכאן. בעיקר בשביל שתיפגשו".

למה? בשביל מה הם באו? היא בכלל לא מכירה את המשפחה של אימא שלה, ובקושי את אימא עצמה. למה לבלבל להם ככה את הלב? "הם מכירים אותי?"

"מכירים תיאורטית, בעיקר שמעו עליכם. אני מדבר איתם מדי פעם, קצת מספר עליכם. חשבתי שיהיה יפה להזמין אותם לכאן, לבוא לראות אתכם סוף סוף".

מירי מהנהנת. כמה מתאים לו לחשוב על הכול, שיהיה מחמם, ומשמח.

"אני אסמן לך. סבתא שלך תבוא, וכנראה אחת הדודות. את ומאיר המזכרות היחידות שלהם מאימא שלך, אז נסי לחייך אליהן, לדבר איתן ברוגע", הוא מתופף ברגליים, לחוץ קצת בעצמו.

"טוב". היא מבינה שאבא שלה עכשיו ממחר, צריך לסדר את המשך הערב המושקע הזה. אז היא רק מהנהנת, ומתפללת שהכול יעבור בקלות, בלב שמח.

"תודה, מירי'לה. תודה על הכול. תיהני".

היא מבינה על מה התודה, ועל איזה הכול. אם רק היה לו זמן עכשיו היא הייתה מודה לו, בכלל. מגיעה לו תודה ענקית. הרבה על מה שהיא, ואולי על כל הבית שהוא בנה כאן, למרות כל מה שעבר. זה מעלה בלב שלה אדים של חום, גם לאבא סוף סוף יש בית. ועכשיו גם מעבר לבית.

היא מתיישבת ליד אימא שלה וחוי, בשולחן של המשפחה שלהן. לוקחת מהעגלה את שימי הפצפון, מפזרת עליו חיבוקים ונשיקות. הן

צוחקות יחד, מחליפות חוויות על המופעים. מירי מצטרפת לדיונים, צוחקת.

הן אוכלות, נהנות עם 'חרשו' של פרידמן ברקע, דיבורים של התרגשויות.

"ההשקעה פה, זה משהו", חוי מתפעלת מהפאר, כנראה גם לא מבינה בשביל מה כזה אירוע להולדת בת.

לאה שרמן מהנהנת. "ממש. אבל זו בת ראשונה, וכנראה אחרונה, אז למה לא?"

"נכון, יש בזה", חוי מסכימה איתה.

מירי נושכת שפתיים בשקט, מתאפקת. היא לא תגיד כלום, אבל זו בכלל לא בת ראשונה, ולא שנייה. מאיר הראשון, היא השנייה. ורק אז הנסיכה הזאת.

אבל אימא שלה לא התכוונה לזה, היא יודעת, ובעצם לשני זו כן בת ראשונה. היא סוקרת שוב את האולם, מבחינה במאיר מעבר למחיצה, מסמן לה לבוא. היא מתרוממת, מחייכת אליו.

"מזל טוב, אחותי", הוא טופח לה על הכתף, מחויך.

מירי צוחקת. "גם אתה מרגיש משהו מוזר כאן?" אירוע של אחות קטנטנה, מצד אחד. והכול סביבה שונה, ובכלל לא מוכר. והלב שלה בכלל לא מרגיש שמחה להולדת אחותה. אחותה שלה.

"בגדול, שלושת רבעי מהאורחים אנחנו לא מכירים. טבעי שירגיש משונה קצת. כשהתיישבתי בשולחן עם אבא כמה שאלו אותנו מי אנחנו, ומה אנחנו קשורים לשמחה של דוד שור". הוא מחייך, שתי גומות עמוקות בלחיים מחייכות איתו.

"צודקים. רואים פתאום שני דוסים מכובדים נכנסים לאמצע החיים, מה קשור?"

“לפחות מכובדים, גם זה משהו...” הוא זורק, מרים מבט לעגלה של הקטן שלו מרחוק. “מרגש, המעמד”.

“אתה מתרגש?” שמחה גדולה אחרי עשרות שנים, אבל למאיר לא מתאים להתרגש ככה. ובפרט שהוא בעצמו אבא טרי.

“אני שמח בשביל אבא”, הוא מסכם בשתי מילים את ההתרגשות הזאת. “מירי, את רואה את שלוש הנשים האלה, שיושבות שם בשולחן הצדדי?”

מירי ממצמצת, רואה אותן מרחוק. מבינה על מי אבא דיבר. “המשפחה של אימא?”

מאיר מסתכל עליה, מופתע. “אה, אבא כבר דיבר איתך?”

היא מהנהנת, מרגישה את הלב שלה מנתר.

“יופי”, הוא מרוצה. מתקדם. “בואי, נלך לומר שלום”.

הפשטות שלו. זה מתסכל אותה. היא לא מתקדמת אחריו. “מאיר. שנייה, אני צריכה לעכל בכלל שהן קשורות לאימא”. אז מה אם הם לא דומים, היא ומאיר? הוא בכלל מסוגל עכשיו גם לבקש תמונות שלה, ויומן חיים.

“יש לך שתי שניות”, מאיר צוחק. חוזר אליה. “מירי, בלי דרמות. הולכים, אומרים להן שלום ודי”.

הא, ברור. הולכים, רואים לראשונה סבתא ודודות שהם בחיים לא פגשו. בעצם, פגשו. אבל לפני שלוש עשרה שנה. ודי. ברור, מאיר. “טוב, בוא כבר”. אין מה לעשות. ואבא ביקש מאוד. היא לא תסרב לו, במיוחד לא עכשיו.

הם מתקדמים לכיוון פתח האולם, למקום שלהן. דפיקות מתגלגלות לה בפנים, אחת ועוד אחת בלי עצירות. אבל מירי מכירה היטב את הדפיקות המנתרות האלה, שיעברו תכף.

אבא שלהם צץ פתאום משום מקום. מרחוק הוא מסמן להם בהצלחה בשפתיים ובידיים. מירי הייתה מעדיפה שהוא יבוא איתם, אבל הוא רוצה שזה יהיה אישי יותר. סבתא ונכדים.

”שלום, ערב טוב“. הם נעצרים שם, מאיר נבוכ.

הן מרימות את המבט, סוקרות אותם במצמוץ.

”מאיר?“ הסבתא, ככל הנראה, מתרוממת. קולטת את מאיר.

מאיר מהנהן, סמוק. מירי מתחייכת לעצמה לראות אותו כך. ”ואת מירי, כן? מה שלומכם, מתוקים שלי?“ היא מתבוננת בהם במבט שונה, מתרגש אולי. כמעט פורצת בבכי. נראית אישה טובה, וחזקה. שתי הדודות עדיין יושבות, המומות.

”כן, אה... אנחנו... שמחים לראות אתכם“, מירי מחייכת חיוך נבוכ, מגמגמת נוראות. מה אומרים למשפחה שלא פגשנו יותר מעשור, בנסיבות טראגיות כאלה?

”אוי, מירי'לה, בלי עין הרע, בלי עין הרע של ילדה“, הסבתא כבר בוכה, לא מתאפקת עם הדמעות. מחבקת אותה חזק. מירי מהססת, לא רגילה להשתפכות הזאת. מחזירה לה בכל זאת חיבוק עדין, מהוסס ומרוחק.

”מאיר, אתה דומה שתי טיפות להניה, זיכרונה לברכה. לאימא שלך“, אחת הדודות מחייכת למאיר חיוך רטוב, סוקרת אותו.

מירי מסתכלת סביב, נושמת לרווחה שהם במקום צדדי ושאיף אחד לא מבחין בדרמה שמשתוללת באוויר, ובלב.

”כן“, מאיר מחייך. ”אמרו לי“.

”איזה ילדים שאתם, כמה התגעגעת כל השנים“, הסבתא מנגבת דמעות חמות. ”אמרו לנו שזה רק יבלבל אתכם להיפגש איתנו, אחרי שאימא נעלמה לכם וגם אבא... אבל אני זוכרת אתכם, אני וסבא. הייתם ילדים כל כך חכמים, טהורים. אימא שלכם זיכרונה לברכה,

כמה אהבה אתכם, והתמסרה. לא ייאמן, איך גדלתם. איזו נחת...”

היא מסתכלת על מאיר ומירי חליפות, המבט שלה בעיניים מלא נחת יהודית. כמה התפללה על מאיר ומרים בני הניה'לה שלה, שיישארו חזקים, שמורים, עם כל העושר והחיים המבולבלים האלה.

כמה היא בוכה עליהם. ואף אחד לא יודע.

“אתה מזכיר מאוד את הבן שלי, גדול ממך בשנה. אתם כל כך דומים”, שרי, אחות של אימא, בולעת גוש של דמעות בגרון. הגעגוע להניה צובט לה פתאום כל כך, כואב. הן היו קשורות כל כך, ואחרי התאונה היא איבדה עשתונות. לא ידעה מה עושים עם כל הגעגוע והכאב הזה.

מאיר רק מחייך, נבוך ומבולבל. לא יודע בדיוק איך להגיב אל מול כל השיטפון הזה.

מירי בוחנת שוב ושוב את המשפחה הבלתי־מוכרת, שדומה כל כך למאיר אחיה. היא מרגישה קרובה אליהם פתאום. מחוברת. דמעות חמות צורבות לה את העיניים. “תספרו לנו קצת על אימא”, היא מבקשת, מעלה אור בעיניים של סבתא.

“אימא שלכם הייתה אישה מיוחדת, הניה'לה. היא הייתה המוז'ניקית שלי. כל הטוב היה בה. איך היא דאגה לכולם, בשקט בשקט, בלי לדבר הרבה מדי, שלכולם יהיה טוב. כמה היא דאגה שתגדלו שמחים ומחוברים. והנה, איזו נחת יש לה למעלה”, היא מספרת, מרגישה חזק את הגעגוע. “אבל הריבונות־של־עולם בחר לה מסלול, דרך. גם לכם. והיא לא קלה. בכלל לא. אבל תסתכלו על עצמכם, איך קמתם. אני רואה בעיניים שלכם את החוזק, את הברורות, את השמחה. מתרגשת לראות איך התפילות שלי התקבלו. בחרתם לחיות, פשוט”, היא בוכה, מתרגשת ובוכה.

ומירי מבחינה פתאום באבא מרחוק, דומע איתה. מחייך ודומע.

כל השנים חולפות בראשה כמו חידה בלתי פתורה. שנים של חיפוש אחר החלק החסר, אחר קשר אבוד. תמיד חלמה על הרגע שבו תוכל לחבר את כל החלקים ולהבין את משמעות המסע שלה, את פשר הניתוקים. הירידות. הזרות.

אך ככל שחיפשה, הבינה שהחיים אינם פאזל עם פתרון יחיד. החיים הם מסע מתמשך, תמונת חיים שמשתנה ללא הרף. השלמות אינה מטרה סופית, אלא הדרך עצמה. השלמות היא בהשלמה עם החלק החסר בפאזל, עם הקשרים האבודים שתמיד ינכחו שם. והיום היא לומדת לקבל את השאלות הפתוחות, את אי הוודאות, ומגלה את היופי הייחודי דווקא בתמונה הלא־מושלמת.